

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διπλή Ψυχή, ποίημα υπό Κωστή Παλαμά.
Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
Ἑθνικὰ ὄνειρα, ὑπὸ Σπυρ. Π. Λάμπρου.
Ἑρνέστος Κούρτιος, ὑπὸ Γεωρ. Σωτηριάδου.
Ὁ Χρυσόκαρδος, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου (μετ' εἰκόνων), μετάφρασις Ἑμμανουὴλ Ροΐδου.
Λέοντος ἀνατροφή (μῦθος Κριλῶφ), μετάφρασις Π. Α. Ἀξιώτου.
Μικρὰ Διάφορα.—Χρονικά.
Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
Ἡ Ἀλληλογραφία μας.
Ἑρνέστος Κούρτιος.—Τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον (εἰκόνες).

Εἰς τὸ προδεχέας : Διαγωνισμὸς Διηγήματος, Κρίσις τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς, ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου, εἰσηγητοῦ. — Ὀνειρον Μεσονυχτίου (τὸ κάλλιστον τῶν εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὑποβληθέντων διηγημάτων). — Τὸ Παλάτι, ποίημα ὑπὸ Ι. Ψυχάρη κτλ.

Θελγήτρον λόγων τοῦ Κουρτίου, εἶνε ἡ πιστὴ ἐκδήλωσις τοῦ βαθυτάτου, εἰλικρινεστάτου αἰσθηματός τοῦ ἐμπνευσμένου σοφοῦ.

Μακρὰ ἔτη ἔκτοτε παρήλθον. Τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἐγκατέλιπε καὶ τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἐπεσκέφθη ὁ ἀνδρωθεὶς πλέον ἐπιστήμων. Ὁ νεαρὸς διδάσκαλος τῶν τέκνων ἐνὸς φιλοσόφου Γερμανοῦ ἐν Ἀθήναις ἐγένετο διδάσκαλος καὶ παιδαγωγὸς τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου βασιλικῷ πρίγκηπος τῆς Πρωσίας, ὃν ὁ γερμανικὸς λαὸς περιπαθῶς ἠγάπησεν ὡς τὸν προσφιλεῖ του Κρόνπριντε, ἀλλ' ὀλίγον μόνον ἐχάρη ὡς τὸν λατρευόμενον αὐτοκράτορά του. Καὶ ποία περιστασις ἠνύνησε τὸν Κούρτιον ἵνα τὴν ὕψλην ταύτην βαθμίδα κατὰ τὸν ἑνδοξον βίον τοῦ ἀνέλθῃ! Ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων, ὕψι γητῆς νῦν κατὰ τὸ ἔτος 1843, ὡμίλει ἐν τῇ Μουσικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Βερολίνου περὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἀπαράμιλλος εὐγλωττία καὶ ἡ γοητεία τῶν λόγων τοῦ ποιητοῦ ἀρχαιολόγου ἀνέηραν τὸ ἀκροατήριον. Ἡ πριγκίπισσα τότε καὶ μετὰ ταῦτα αὐτοκράτειρα Αὐγούστα, ἡ σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου τοῦ Α' εὗρισκετο μετὰ τοῦ ἀκροατηρίου ἐκείνου. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ υἱὸς τῆς ἡτο ὁ μαθητὴς τοῦ Κουρτίου.

Ὁ Κούρτιος δὲν εἰδίδασκε μόνον, ἀλλ' ἐνέπνεεν, ὡς δὲν γράφει ἀπλῶς, ἀλλὰ γοητεύει. Ἐργήτευσεν καὶ τὸν ἐπιδεικτικὸν τῶν εὐγενεστάτων αἰσθημάτων βασιλικὸν μα-

θητὴν του. Τὸ 1853 ὡμίλει περὶ τῆς Ὀλυμπίας καὶ ἠλέκτριζεν αὐτὸν πρὸς τὸ μέγα ἔργον, ὅπερ τὸ 1875 βουλῇ τοῦ περικλεοῦς διδασκάλου καὶ ἐπινεύσει τοῦ ἐπιφανοῦς μαθητοῦ ἡ ἠνωμένη καὶ ἑνδοξος γερμανικὴ πατρίς ἐπετέλεσε.

Δεκαπέντε ἀκριβῶς αἰῶνες παρήλθον, ἀφ' οὗτοῦ ὁ τελευταῖος Ὀλυμπιονίκης τῆς διακοσιοστῆς ἐννενηκοστῆς τρίτης Ὀλυμπιάδος ἀπεχαιρέτιζε μὲ δακρυθρότους ὀφθαλμοὺς τὴν ἀπορφανισθεῖσαν Ἀλτιν. Τὸ πῦρ ἐσβέσθη ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ μειλιχίου πατρὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν καὶ ναὸς ἄτεχνος τοῦ θεοῦ τῆς ἀνακκινιζομένης ἅμα καὶ βαρβαρὸν ἀνθρωπότητος ἠγείρετο ὀλίγον ἄπωθεν τοῦ πανσεβάστου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἱεροῦ τοῦ πάλαι Διός. Εἶτα σιγή,

λατρεύουσα σε ἀνιστῶσι τὴν εἰκόνα σου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἔδους, ὅπου περὶ σὲ ὕψικα-ρηνοὶ ἴστανται ἔτι ἀπὸ τοῦ τάφου τῶν ἀνελθοῦσαι αἱ ἀθάνατοι μορφαὶ τῶν θεῶν τῆς χώρας, ἣν βαθύτατα ἠγάπησες καὶ ἐλάτρευες. Ἀς λάμψη ἄφθιτον μετὰ τοῦ κλέους αὐτῶν καὶ τὸ σὸν κλέος

ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικία.

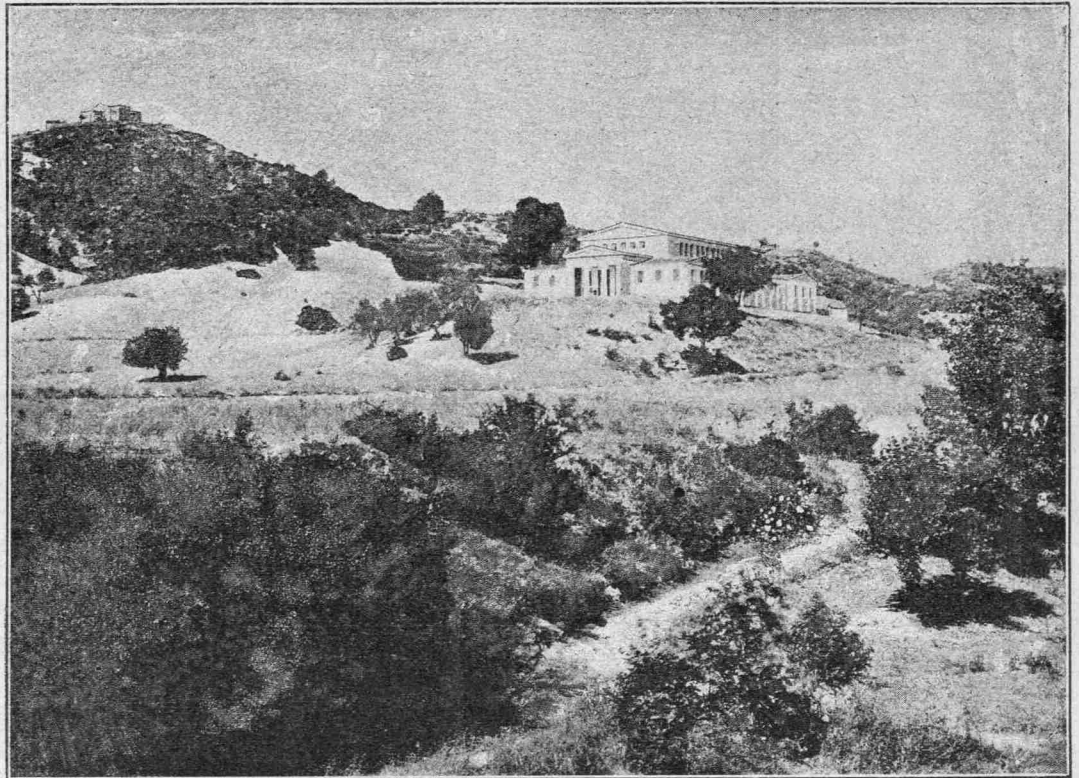
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΔΟΣ¹

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.—Μετάφρ. Ε. Α. Ροΐδου.

— Ἀριθμοὺς ; ἠρώτησα μὴ ἐννοῶν.

— Μάλιστα ἀριθμοὺς καὶ ἄλλα παρα-

Τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον
(ὅπου ἐστῆθη ἡ προτομή τοῦ Κουρτίου)

ἄλθρος, θάνατος — ὅτε καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ ἔδους, παρὰ τὰ τετιμημένα, πάντοτε νεάζοντα, τὴν ἀρχαίαν δόξαν ἐν πάσῃ τῇ λαμπρότητι αὐτῆς ἀνακαλοῦντα λείψανα τῶν ἱερῶν τῆς Ἀλτεως, συνέρρευσαν οἱ πανέλληνες οἱ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ ἀπὸ τῆς οἰκουμένης τῆς ἐν πνεύματι ἐλληνικῆς, ἵνα στέψωσι στεφάνῳ κοτίνου τὸν πρῶτον Ὀλυμπιονίκην τῶν νέων Ὀλυμπιάδων.

Ἡ διακοσιοστὴ ἐννενηκοστὴ καὶ τετάρτη Ὀλυμπιάς, ἐν ἣ « Ἑρνέστος Κούρτιος ἐνίκη » ἤχη προ ὀλίγων ἡμερῶν παρὰ τὴν μάρτυρα τῶν αἰώνων, τὴν ἡλίβαντον πέτρην τοῦ ὕψηλου Κρονίου ἐν θεάταις χιλιάσι τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῖς πρεσβυτοῖς πάντων σχεδὸν τῶν μεγάλων τῆς Ἑσπερίας ἐθνῶν. Χαῖρε, Ὀλυμπιονίκα ! ἡ πατρίς σου σεμνυνόμενη ἐπὶ σοὶ καὶ ἡ Ἑλλὰς

ξένα σημάδια ἐπάνω εἰς μίαν μαύρην πλάκα. Ἦρχισα νὰ φοβούμαι. Ἐχω πάντοτε τὸ ῥαβδί ἐπάνω μου. Προχθὲς ὅμως μοῦ ἔφυγε πρὶν ἔξημερώσῃ καὶ ἔμεινεν ἔξω ὅλην τὴν ἡμέραν. Εἶχα κόψει ἓνα χονδρὸ κλαδί διὰ νὰ τὸν δείρω εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του, ἀλλ' ἐφάνετο τόσο δυστυχής, ὅπου τὸν ἐλυπήθην.

— Καλὰ ἔκαμες νὰ τὸν λυπηθῇς. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις καμμίαν ὑποψίαν περὶ τῆς ἀφορμῆς τῆς ἀσθενείας του ἢ τοῦλάχιστον τῆς ἀλλαγῆς τῆς συμπεριφορᾶς του ; Μήπως

¹ Ἴδε σελ. 125.